

1. Mese a tavaszi medvehagymáról

Február végén jártunk már. A tél még itt volt ugyan, néha még meg is mutatta magát minden szépségével, hiszen egyszer-egyszer hullt még a hó a hideg dunyhájából, melegen, védően betakargatva a tájat, de már közel járt a tavasz, amelyet már mindenki sejtett, várva a megújulást. Ugyan még álmos szürkeségben teltek a napok, de a nap egyre többször sütött ki, nagyokat nyújtózott ő is, éppúgy legyőzve a hófelhőket, mintha csak versenyt futott volna velük mindennap. Aztán egyre többször ő győzött ebben a hajszában: a nappalok így mindig hosszabbak lettek, a téli esték pedig végre rövidültek. Igazán tavaszodott, amit az egyre hangosabban csiripelő madarak, az óvatosan zöldülő fű, a frissülő színek és az illatok is mindinkább jeleztek.

Hétféle volt, a gyerekek nem mentek iskolába. A kertben elkezdődött a gyümölcsfák metszése, amely során ők voltak a kis segítségeink, amióta csak megilletődve megtehették első lépteiket a birtokon. A már megújult, friss ruhájukba bújtatott fák mintha csak megköszönték volna a gondoskodást, úgy

hajlongtak előttünk az enyhe szélben. Az öreg sárgabarackfa, a fiatalka alma, a vidáman sorakozó málnatövek, az ajtóban álló vén körtefa hálával figyelte a szorgos csapatot. Mindannyian szerettük ezt az időszakot. Teli volt várakozással, készülődéssel, tervezgetéssel. Színes tasakokban sorakoztak a földre lassan bekerülő magocskák, amelyekből kifejlődve egész évben készülhetnek a finomságok a család asztalára. Bab, borsó, répa, kukorica, és ki tudja, még milyen kincsek rezegetek-zizegetek az apró csomagokban, mintha csak ki akarnának már ugrani, hogy új életként hozzanak sok örömet mindenkinek.

Egy ilyen szorgos nap után éppen a vacsorához készülődtünk, amikor a kisfiam hirtelen és nagy sóhajjal belekezdett a kérdéseibe:

– Anya, nem ilyenkor szoktunk menni medvehagymát szedni? – kérdezte tágra nyílt szemmel.

– De, bizony! Persze hogy ilyenkor szoktunk menni, de jó, hogy eszedbe jutott! – válaszoltam, miközben tudtam, hogy újabb kérdés következik.

– Akkor holnap elmegyünk, és megnézzük, hogy van-e már, anya? Kérlek... – nézett rám nagy, kérlelő barna szemével.

– Menjünk, jó ötlet! – adtam egyértelmű választ.

– Éljen! Megígérem, hogy idén nem fogok beleesni a patakba, anya! – mondta huncut mosollyal a kisfiam. Merthogy egész kicsinyke korától minden évben medvehagymagyűjtéskor szinte már kimaradhatatlan esemény színesítette meg a kirándulást egy kiadós patakba pottyanással.

– Ne kiabáld el, hogy idén nem fog velünk semmi ilyen történni, Kicsim! Mindenesetre gumicsizmában gyere, tudod: biztos, ami biztos! – válaszoltam én.

Másnap aztán – vízhatlan felszerelésben – elindultunk az év első medvehagymaszedő túrájára.

Az erdő már ébredezett, megmásíthatatlanul közölve a tényt, hogy valóban tavasz lesz hamarosan. A vastag avar hangosan ropogott a talpunk alatt a bükkösben. Zalaszántón jártunk, mint minden évben ilyenkor. Szerettük a Gyöngyös-patak csörgedezésének békés hangjában bebarangolni ezt a mesés erdőt. Májvirágok kékeltek boldogan integetve, szártalan kankalinok sokasága mutatta utunkat hóvirágok pompás tündöklésében. Megérkeztünk. Egyszer csak a kisfiam hangos kiabálása verte fel a békés erdő meghitt csendjét.

– Anya, idenéz! Végre! Van medvehagymaaa! – kiáltotta boldogan.

– Igen, látom én is. De ne kiabálj, felvered az erdőt! Tudod, az erdőben nem hangoskodunk, mert megijesztjük az állatokat, és ki tudja, lehet, hogy még egy medve is előbukkanhat, ha ennyire kiabálsz!

– Micsoda?! Medve?? Anya, hogy mondhatsz ilyet! Itt hogyan lenne medve? – kérdezte a kisfiam tudálékosan, mégis, riadalommal vegyes érzélemmel. Aztán már rohant is, egyenesen a patak irányába, persze, kiabálva. De most már nemcsak úgy egyszerűen kiabált, hanem Zöldmanót hívta.

– Zöldmanó, itt vagy? Gyere elő! Hahóóó...! – kiabált torkaszakadtából.

– Miért hívod a Zöldmanót? – kérdeztem kíváncsian.

– Szeretném tudni, hogy mi az igazság a medvéről meg a „macihajmáról” – mondta kacintva a kis kópé. – Ő biztosan tudja az igazat – tette még hozzá határozottan.

És ahogy ott hajlongtam a friss, üde, egészen kicsinyke leveleket szedegetve, egyszer csak elém ugrott Zöldmanó – alig akartam hinni a szememnek.

– Hívtatok, hát itt vagyok! Jaj, de örülök, hogy látlak benneteket! De régen találkoztunk! – rikkantotta barátunk.

Fekete bodza

Szia-szia! Én a fekete bodza és annak is a gyönyörűsége virága vagyok. Biztos vagyok benne, hogy ismersz és szereted a belőlem készült fincsi bodzavirág szörpöt. Európában, így Magyarországon is mindenütt találkozhatasz velem akár erdők szélein, tisztásokon, utak mentén. Ellenálló cserje vagyok, egészen nagyra nőök. Minden részem gyógyhatású, ugye nem is gondoltad? Régen száramból furulyát, tilinkót készítettek, de felhasználták leveleim, hajtásaim, kérgem és még gyökerem is. Ma már főleg tavasszal nyíló virágomat használják a manók és az emberek. Ha szárítasz virágaimból, készítesz belőlem gőzölgő, arany színű gyógyteát ha megfáztál. Izzasztó, melegítő, lázcsillapító hatásom által gyorsan meggyógyulhatsz! Ősszel lila színű bogyóimat nyersen ne kóstold! De szörpnek, lekvárnak azt is elkészítheted szüleiddel! De róla majd egy másik mese fog szólni.

